

AJUDANT A VIURE

Projecte de Déu i fenomen social

Fa molt temps que el matrimoni i la família són qüestions discutides i realitats sotmeses a un procés de grans transformacions. No pot ser d'una altra manera si, com repetim una i altra vegada en els últims cinquanta anys, vivim un període nou de la història amb canvis accelerats, profunds i universals, que comporten greus dificultats i repercussions inevitables com totes les crisis de creixement (cfr. *Gaudium et Spes*, 4, 5, 8 i 47). La família és un projecte de Déu, però és també una realitat sociocultural.

Malgrat tot, caldria no deixar de somiar en el gran servei que faríem els cristians si, davant qualsevol enyorança d'«un passat millor»

idealitzat, ens entestéssim sobretot a proposar i encarnar realitats familiars d'acord a allò que Déu vol de l'ésser humà. Això és cada dia més necessari, atesa la pluralitat i complexitat de la societat actual i de la nova cultura, en la que «molts

ja no aconsegueixen integrar el missatge evangèlic en l'experiència quotidiana; en molts ambients és més fàcil declarar-se agnòstic que creient» (cfr. *Ecclesia in Europa*, 7 i 9).

Més encara. Cal afinar molt quan parlem del «concepte cristià de la família» i/o del «concepte de família cristiana», sobretot perquè per assumir-lo i procurar viure'l cal absolutament una mirada de fe i el recurs a la Paraula de Déu, cosa que avui no podem demanar a tothom.

A la llum de la fe i de la Paraula de Déu la família cristiana «icona de la Trinitat» suposa membres cridats a ser diferents, iguals i solidaris a imatge del Déu U i Tri, i està cridada a ser signe rellevant, sagrament de l'amor que Crist té a la seva Església i de l'amor que aquesta li deu a Crist. Els seus membres estan cridats a revelar, a manifestar aquest mutu amor i són envigorits per ell. Des d'aquest plantejament creient l'Església Catòlica interpreta que Déu crida els esposos que s'uneixen en matrimoni sacramental a participar de la seva activitat creadora: «En el deure de transmetre la vida i educar-la... els esposos saben que són cooperadors de Déu i, en certa manera, els seus intèrprets» (cfr. *Gaudium et Spes*, 50).

La imatge que l'Església té de la família és ben coneguda: fundada en un matrimoni públic, d'un home i una dona, perpetu, fidel, obert als fills i a la societat i curosa de la vida humana des del seu inici fins a la mort natural. L'Església creu que «abans que unitat jurídica, social i econòmica és una comunitat d'amor i de solidaritat» (Carta dels Drets de la Família).

Permeteu-me demanar amb modèstia però amb convicció que ningú tracti lleugerament qüestions com aquestes, perquè «tot allò que té relació amb el món dels afectes, de les relacions de parella, de la sexualitat i de la vida familiar, té una rellevància extraordinària per a la felicitat i infelicitat dels individus, per al desenvolupament ple i harmònic dels fills i per a la reproducció social de qualsevol col·lectivitat en l'ordre dels valors, les actituds i les creences» (P.J. Gómez Serrano, *Vida Nueva*, núm. 2.443, 2004).

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

Trobada de religioses/os de la Diòcesi de Lleida. Jornada Mundial de la Vida Consagrada

Amb motiu de la Jornada Mundial de la Vida Consagrada, el dissabte dia 4 de febrer d'aquest any, i promogut per la Comissió de Vida Consagrada de la Diòcesi de Lleida, hem organitzat una trobada de les religioses i religiosos de la diòcesi, al col·legi Mater Salvatoris de la Companyia del Salvador.

Donant resposta als objectius proposats per la Comissió de Vida Consagrada, la trobada s'ha desenvolupat des d'un caire celebratiu, compaginat amb la interrelació entre els participants i la posterior reflexió sobre el tema «L'essència de la vida consagrada», extret de l'entrevista publicada per la revista *Horeb* núm. 152, a Mons. Joseph W. Tobin, secretari de la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i Societats de Vida Apostòlica.

La convocatòria de la trobada ens ha aplegat al col·legi Mater Salvatoris a les 9.45 h, tot i que abans, al voltant de les 9.30 h, havíem quedat al bisbat per recollir les germanes i germans que no tenien mitjans propis per desplaçar-se fins al col·legi.

A partir de les 10 h hem celebrat l'Eucaristia que ens ha presidit el nostre bisbe Joan, que ens ha acompanyat durant la jornada. La missa ha estat concelebrada pel delegat del bisbe per a la Vida Consagrada, el P. Josep Castellà.

Després de la celebració hem gaudit d'una estona per poder saludar-

nos i compartir uns moments distesos de comunicació informal, acompanyats d'un refrigeri. Cal dir que, a més del refrigeri que ens han ofert les germanes de la comunitat, hem rebut per la seva part una excel·lent acollida i hem pogut gaudir de les instal·lacions, ja que durant l'activitat posterior hem fet ús de les aules al fer els grups de treball.

En els grups de treball hem reflexionat sobre la qüestió esmentada anteriorment, a partir d'aquestes tres preguntes:

1. Quina frase o afirmació t'ha cridat més l'atenció, t'ha sobtat més.
2. Quina idea o reflexió de text escolliries per iniciar un diàleg amb les germanes o germans de la teva comunitat.
3. Trobes encertat l'anàlisi que fa del moment actual de la vida religiosa? Quins signes d'esperança ressaltaries?

Per acabar la jornada, hem demanat als representants de cada grup que recollissin el que havien estat parlant per poder fer-ne un resum i, posteriorment, enviar-lo a les comunitats, com a conclusió del que hem reflexionant.

Lluís Tarazon
Comissió de VC de la
Diòcesi de Lleida

IX Jornades de formació per a treballadors de les OMP

Recentment ha tingut lloc a Madrid, la trobada anual de treballadors i voluntaris de les Obres Missionals Pontifícies. Aquesta organització promou la Jornada del Mund, entre d'altres campanyes.

La trobada ha aplegat un centenar de persones arribades d'una trentena de diòcesis espanyoles. El tema central ha estat la reflexió sobre el continent africà, tal i com recollia el lema: «Mirar a Àfrica amb fe i esperança». La ponència inicial del director de la revista *Mundo Negro*, el pare Ismael Piñón, així com els quatre testimonis de persones dedicades al servei entre els africans, han estat el nucli de

les jornades. A més a més, s'han impartit diferents tallers amb l'objectiu que la tasca que es fa des de les diòcesis sigui cada dia més eficient.

DIUMENGE V DE QUARESMA

► Lectura del llibre de Jeremies (Jr 31,31-34)

Vindran dies, diu l'oracle del Senyor, que pactaré amb el casal d'Israel i amb el casal de Judà una aliança nova. No serà com l'aliança que vaig pactar amb els seus pares el dia que els vaig donar la mà per fer-los sortir del país d'Egipte; aquella aliança, ells la van trencar, tot i que jo era el seu amo, diu l'oracle del Senyor.

L'aliança que jo pactaré després d'aquells dies amb el casal d'Israel serà aquesta, diu l'oracle del Senyor: Posaré la meva llei en el seu interior, l'escriurà en els seus cors. Llavors jo seré el seu Déu, i ells seran el meu poble. No caldrà que s'instrueixin l'un a l'altre dient: «Coneixeu qui és el Senyor», perquè tots em coneixeran; del més petit al més gran, diu l'oracle del Senyor, ja que els perdonaré la culpa i no recordaré més el seu pecat.

► Salm responsorial (50)

R. *Déu meu creeu en mi un cor ben pur.*

Compadiu-vos de mi, Déu meu, vós que estimeu tant; / vós que sou tan bo, esborreu les meves faltes; / renteu-me ben bé de les culpes, / purifiqueu-me dels pecats. R. Déu meu, creeu en mi un cor ben pur, / feu renéixer en mi un esperit ferm. / No em llenceu de la vostra presència, / ni em prengueu el vostre esperit sant. R.

Torneu-me el goig de la vostra salvació, / que em sostingui un esperit magnànim. / Ensenyaré els vostres camins als pecadors, / i tornaran a vós els qui us han abandonat. R.

► Lectura de la carta als cristians hebreus (He 5,7-9)

Germans, Jesús, durant la seva vida mortal, s'adreçà a Déu, que el podia salvar de la mort, pregant-lo i suplicant-lo amb grans clams i amb llàgrimes. Déu l'escoltà per la seva submissió. Així, tot i que era el Fill, aprengué en els sofriments què és obeir, i un cop consagrat sacerdot es convertí en font de salvació eterna per a tots els qui se li sotmeten.

► Lectura de l'evangelí segons sant Joan (Jn 12,20-33)

En aquell temps, alguns d'entre els grecs que havien pujat a Jerusalem per adorar Déu en ocasió de la festa, anaren a trobar Felip, que era de Bet-Saida de Galilea, i li pregaven: «Senyor, voldríem veure Jesús». Felip anà a dir-ho a Andreu i tots dos ho digueren a Jesús. Jesús els respongué: «Ha arribat l'hora que el Fill de l'home serà glorificat. Us ho dic amb tota veritat: si el gra de blat, quan cau a terra, no mor, queda sol, però si mor, dóna molt de fruit. Els qui estimen la seva pròpia vida la perden; els qui no l'estimen en aquest món, la guarden per a la vida eterna. Si algú es vol fer servidor meu, que em segueixi, i s'estarà on jo m'estic. El Pare honorarà els qui es fan servidors meus.

En aquests moments em sento torbat. Què he de dir? Pare salveu-me d'aquesta hora? No, és per arribar en aquesta hora que jo he vingut. Pare, gloriifiqueu el vostre nom». Una veu va dir del cel estant: «Ja l'he glorificat, però encara el glorificaré». La gent que ho sentí deia que havia estat un tro; d'altres deien que un àngel li havia parlat. Jesús els digué: «No és per mi que s'ha sentit aquesta veu, és per vosaltres. Ara és el moment que aquest món serà condemnat. Ara el sobirà d'aquest món serà expulsat, i jo, quan seré enlaira damunt la terra, atrauré tothom cap a mi». Deia això indicant com havia de ser la seva mort.

► Lectura del libro de Jeremías (Jr 31,31-34)

«Mirad que llegan días —oráculo del Señor— en que haré con la casa de Israel y la casa de Judá una alianza nueva. No como la alianza que hice con sus padres, cuando los tomé de la mano para sacarlos de Egipto: ellos quebrantaron mi alianza, aunque yo era su Señor —oráculo del Señor—. Sino que así será la alianza que haré con ellos, después de aquellos días —oráculo del Señor:

»Meteré mi ley en su pecho, la escribiré en sus corazones; yo seré su Dios, y ellos serán mi pueblo. Y no tendrá que enseñar uno a su prójimo, el otro a su hermano, diciendo: "Reconoce al Señor." Porque todos me conocerán, desde el pequeño al grande —oráculo del Señor—, cuando perdone sus crímenes y no recuerde sus pecados.»

► Salmo responsorial (50)

R. *Oh Dios, crea en mí un corazón puro.*

Misericordia, Dios mío, por tu bondad, / por tu inmensa compasión borra mi culpa; / lava del todo mi delito, / limpia mi pecado. R.

Oh Dios, crea en mí un corazón puro, / renuévame por dentro con espíritu firme; / no me arrojes lejos de tu rostro, / no me quites tu santo espíritu. R.

Deuélveme la alegría de tu salvación, / afiánzame con espíritu generoso: / enseñaré a los malvados tus caminos, / los pecadores volverán a ti. R.

► Lectura de la carta a los Hebreos (He 5,7-9)

Cristo, en los días de su vida mortal, a gritos y con lágrimas, presentó oraciones y súplicas al que podía salvarlo de la muerte, cuando en su angustia fue escuchado.

Él, a pesar de ser Hijo, aprendió, sufriendo, a obedecer. Y, llevado a la consumación, se ha convertido para todos los que le obedecen en autor de salvación eterna.

Crist Salvador. Pintura d'El Greco, Sala del Redemptor (Ciutat del Vaticà)

► Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 12,20-33)

En aquel tiempo, entre los que habían venido a celebrar la fiesta había algunos griegos; estos, acercándose a Felipe, el de Betsaida de Galilea, le rogaban: «Señor, quisiéramos ver a Jesús.» Felipe fue a decírselo a Andrés; y Andrés y Felipe fueron a decírselo a Jesús. Jesús les contestó: «Ha llegado la hora de que sea glorificado el Hijo del hombre. Os aseguro que si el grano de trigo no cae en tierra y muere, queda infecundo; pero si muere, da mucho fruto. El que se ama a sí mismo se pierde, y el que se aborrece a sí mismo en este mundo se guardará para la vida eterna. El que quiera servirme, que me siga, y donde esté yo, allí también estará mi servidor; a quien me sirva, el Padre lo premiará.

Ahora mi alma está agitada, y ¿qué diré?: Padre, líbrame de esta hora. Pero si por esto he venido, para esta hora. Padre, glorifica tu nombre.» Entonces vino una voz del cielo: «Lo he glorificado y volveré a glorificarlo.» La gente que estaba allí y lo oyó decía que había sido un trueno; otros decían que le había hablado un ángel. Jesús tomó la palabra y dijo: «Esta voz no ha venido por mí, sino por vosotros. Ahora va a ser juzgado el mundo; ahora el Príncipe de este mundo va a ser echado fuera. Y cuando yo sea elevado sobre la tierra atraeré a todos hacia mí.» Esto lo decía dando a entender la muerte de que iba a morir.

COMENTARI

L'hora de Jesús

sús. Per expressar el que vol dir l'evangelí segons Joan amb aquesta expressió podríem dir que l'hora és Jesús. L'hora de Jesús, com diu el text d'avui, és l'hora de la seva glorificació, de la seva plenitud (12,23 i 17,1).

Però, ensems, la glorificació és l'exaltació o elevació de Jesús en la creu. La formulació joànica és ben característica: «Quan jo sigui enlaira de la terra atrauré tothom cap a mi». Deia això indicant amb quina mort havia de morir (12,32-33). Resulta paradoxal que la mort de Jesús, «el gra de blat que cau a terra i mor», sigui presentada com a exaltació i glorificació de Jesús. Per a l'evangelí segons Joan, la mort de Jesús

és el coronament de la seva manifestació de la glòria. La mort no és un abaixament i una humiliació sinó el pas vers la plenitud. La presentació joànica és en aquest punt molt allunyada de l'himne de la carta als Filipencs (2,5-11).

Una darrera cosa: el fruit es dóna mitjançant la mort. La mort és el que dóna vida. Convé subratllar que, en l'evangelí segons Joan, la mort no és un esdeveniment negatiu i pejoratiu. Per això la narració de la mort de Jesús de Joan és una veritable marxa triomfal. La creu no és un patíbul sinó un tron. La mort no és una derrota sinó una victòria.

Oriol Tuñí, SJ

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

□ **Dilluns** (litúrgia hores: 1a setm.): Is 7,10-14;8,10 / Sl 39 / He 10,4-10 / Lc 1,26-38 ■ **dimarts**: Nm 21,4-9 / Sl 101 / Jn 8,21-30 (Qualsevol dia d'aquesta setmana es pot dir la missa de lliure elecció amb les lectures següents: 2Re 4,18b-21.32-37 / Sl 1 / Jn 11,1-45) ■ **dimecres**: Dn 3,14-20.91-92.95 / Dn 3,52-56 / Jn 8,31-42 ■ **dijous**: Gn 17,3-9 / Sl 104 / Jn 8,51-59 ■ **divendres**: Jr 20,10-13 / Sl 17 / Jn 10,31-42 ■ **dissabte**: Ez 37,21-28 / Jr 31,10.11-12ab.13 / Jn 11,45-56 ■ **diumenge** vinent, Diumenge de Rams (lit. hores 2a setm.): Processó: Mc 11,1-10 (o bé: Jn 12,12-16). Missa: Is 50,4-7 / Sl 21 / Fl 2,6-11 / Mc 14,1-5,47 (o més breu: 15,1-39).

L'hora de Jesús és una magnitud present al llarg de tot l'evangelí segons Joan. Des del primer senyal a Canà («la meva hora encara no ha arribat», 2,4), passant per la festa de les tendes al mig de l'evangelí («encara no havia arribat la seva hora», 7,30; 8,20), fins al text d'avui: «Ha arribat l'hora» (12,23; cf. 12,27). Però l'arribada de l'hora no és un esdeveniment cronològic perquè l'hora arriba en el text d'avui, però també més endavant, quan Jesús es reuneix amb els deixebles per al comiat (13,1), i encara al començament de la pregària de Jesús (17,1). L'hora de Jesús no és un temps cronològic: és la plenitud del misteri de Je-

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

13. Jesucrist, el veritable anyell pasqual

En el context de la preparació a la Pasqua, podem considerar les paraules que va dir Joan Baptista en veure Jesús: «Mireu l'anyell de Déu, el qui treu el pecat del món» (Jn 1,29). Ja s'han fet moltes provatures d'interpretació d'aquestes paraules enigmàtiques, que en la litúrgia romana es diuen abans de la comunió. Què vol dir *anyell de Déu*?

Joachim Jeremias va senyalar la pista decisiva per entendre correctament aquesta paraula i per poder reconèixer que, també històricament, pot ser paraula del Baptista. En primer lloc, s'han de veure aquí dues referències de l'Antic Testament. En el Cant quart del Servent del Senyor (Is 53,7) es compara el servent sofrent de Déu amb un anyell que porten a matar: «Com els anyells portats a matar o les ovelles mentre les tonen, ell callava i ni tan sols obria la boca». L'altra referència és encara més important. Jesús va ser crucificat en una festa de Pasqua i calia veure en ell el veritable anyell pasqual que duia a compliment el significat de l'anyell pasqual de la sortida d'Egipte: el pas cap a la llibertat de la terra promesa. Mirat des de la Pasqua, el simbolis-

me de l'anyell és fonamental per comprendre degudament el Crist; aquest simbolisme el trobem en Pau (1Co 5,7), en Joan (Jn 19,36), en la primera carta de Pere (1,19) i en l'Apocalipsi (p.e. 5,6).

Jeremias indica encara que la mateixa paraula aramea *taljà* tant vol dir *anyell com noi, servent*. Així es pot pensar que la paraula del Baptista volgués assenyalar primerament el servent de Déu que amb el seu sofriment porta els pecats del món, però en la mateixa imatge també es podia veure encara el veritable anyell pasqual que, en un acte d'expiació, esborra el pecat del món. «Pacient com un anyell pasqual, el Redemptor que mor a la creu, mor en lloc dels pecadors; per la força expiadora de la seva mort innocent... ha esborrat la culpa de tota la humanitat» (ThWNT I, 343s).

Així com la sang de l'anyell pasqual va ser decisiva per a l'alliberament d'Israel, així també el Fill que es va fer servent, el pastor que es va fer anyell, emprèn la missió d'alliberar, no només Israel sinó el *món*, la humanitat sencera.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(Jesús de Natzaret, 1a part, Ed. Claret)

EL CRISTIANISME ARA I AQUÍ

És un camí de felicitat?

Em sento cridat a ser cristià. He estat educat en una família i en un context cristians. He estat iniciat en la vida de la fe, però, a la vegada, he pres distància d'allò que he rebut i ho he sotmès a crítica i a anàlisi racional. He arribat a la conclusió que no tinc motius de fons per abandonar allò rebut, si bé la manera de viure-ho és qualitativament diferent de la que van viure els qui em van precedir. No sóc cristià per una qüestió d'utilitat social, emocional, econòmica o espiritual.

No en sóc perquè em causi benestar emocional el fet de ser-ho, ja que molt sovint aquesta opció va acompanyada de l'experiència de l'angoixa, de l'abandó i de la desesperació. No és la utilitat, el mòbil principal. Massa vegades, des de la mentalitat hegemònica en la nostra cultura, les opcions vitals només es prenen en virtut del benefici utilitari i immediat que se'n pugui extreure.

No sóc cristià perquè ser-ho em faci immediatament feliç. Com en l'amor, quan s'estima algú no se l'estima pel bé que pugui causar, sinó perquè hi ha una Força interior que ens hi porta. Amb tot, crec sincerament que el cristianisme és una vida de felicitat que transcendeix el plaer corporal, però no l'exclou; que transcendeix també el gaudi individual i s'obre a la comunitat.

La fe és, com tota relació, oscil·lant. Els vincles no són generadors de felicitat sempre i en qualsevol circumstància; passen moments distints i també alts i baixos. El que dóna felicitat en el vincle de la fe és la certesa que Déu és en mi, que m'estimula a ser millor persona però, a la vegada, m'accepta tal com sóc, amb les meves mancances i limitacions. Estic segur que la font eterna de l'amor raja incondicionalment. Aquest sentir-se incondicionalment estimat comporta, alhora, una profunda responsabilitat i empeny a estimar els altres, a ser agraït amb tot allò rebut.

Entenc el seguiment de Crist com un camí d'alliberament, com un camí legítim de felicitat, com un itinerari humanitzador. És una felicitat que deriva del fet de sentir-se estimat per Aquell que pot vèncer la mort.

Francesc Torralba
(Jesucrist 2.0, Ed. Pòrtic (Grup 62))

SANTORAL

25. ✠ Diumenge V de Quaresma. Solemnitat de l'Anunciació del Senyor, per l'arcàngel Gabriel a Maria de Natzaret; anomenada també Encarnació, i algunes advocacions: Portal, etc.; sant Ireneu, bisbe; sant Humbert, abat; santa Dula, mr.

26. Dilluns. Sant Brauli, bisbe de Saragossa (631-651); santa Màxima, mr.

27. Dimarts. Sant Alexandre, soldat mr.; sant Rupert (s. VII-VIII), bisbe de Worms, patró de Baviera; santa Lídia, mare de família, mr.

28. Dimecres. Sant Guntram (Gontran), rei franc; sant Sixt III, papa (romà, 432-440); sant Doroteu, abat.

29. Dijous. Sant Ciril, diaca i mr.; sant Eustaci, abat; santa Beatriu de Silva, vg., a Toledo.

30. Divendres. Sant Quirí, tribú romà mr., pare de Balbina; sant Règul, bisbe; sant Joan Clímac, abat.

31. Dissabte. Sant Benjamí, diaca i mr. (424) a Pèrsia; sant Amós, profeta; santa Balbina, vg. romana i mr.; beat Amadeu (†1472), duc de Savoia.

CULTURA DE LA COMPASIÓN

«Vivir juntos en familia»

La opció de l'Arca consisteix en acoger a las personas discapacitadas por el hecho de que se encuentran en necesidad y en peligro, no por el hecho de que sean cristianas. Por otra parte, no es nuestro propósito disponer únicamente de asistentes cristianos, unidos en el amor cristiano para *cuidar* de los débiles y los pobres.

Nuestro objetivo es vivir en comunidad con hombres y mujeres discapacitados, establecer vínculos con ellos y, de este modo, descubrir su llamada profética. Nuestra meta es crear una comunidad en la que los discapacitados sean miembros de pleno derecho con el propósito de entablar unas relaciones profundas que sirvan para sanarlos tanto a ellos como a los asistentes.

Muy frecuentemente, los discapacitados están más cerca de las bienaventuranzas que los asistentes; el vivir con ellos únicamente puede significar una ganancia, desde el punto de vista espiritual. Esta unidad en la comunidad entre asistentes y discapacitados constituye el núcleo y la esencia del Arca. Y si esto desapareciera un buen día, de modo que los asistentes pudieran vivir juntos una espiritualidad *más profunda* o pudieran tener una vida privada *más razonable*, menos atormentada y menos tensa, entonces El Arca dejaría de existir.

Nuestra terapia y nuestra propia vocación se basan precisamente en ese *vivir juntos en familia* que nos permite compartir, trabajar, orar, sufrir y celebrar juntos; nos permite crecer juntos en el amor, en la esperanza y en la libertad del corazón.

Jean Vanier
(Escritos esenciales. Ed. Sal Terrae)

ENTREVISTA

▶ FRANCESC GRABULOSA

La venerable Dorotea

La vida de la venerable Dorotea de Chopitea i de Villota és un exemple de la pràctica de la caritat organitzada i eficient. Casada amb el banquer Josep M. Serra i Muñoz a mitjan s. XIX i mare de sis filles, de família profundament cristiana, va vetllar perquè Barcelona tingués espais per acollir tots els exclosos. Va crear juntes d'asil, hospitals, escoles i diverses obres benèfiques —avui encara continuen vigents més de 30 institucions afavorides per ella. En la seva modèstia, volia arribar allà on no arribava l'acció pública. Actualment, Dorotea de Chopitea és venerable i té iniciada una Causa de beatificació, el vicepostulador de la qual és el P. Francesc Grabulosa i Novell, salesià. Dimarts dia 27, a les 20 h, se celebra una Eucaristia en record de la venerable Dorotea a la Parròquia de Maria Auxiliadora (pg. Sant Joan Bosco 70, Barcelona).

Com era Dorotea de Chopitea i com es donava als pobres?

Era una persona d'una vida espiritual profunda: Crist i la Verge Maria com a referents constants de la seva pietat. Educadora de la vida familiar, el seu cor generós la portava a eixamplar la seva vida i a l'acció envers els més desfavorits de la societat. Li va demanar insistentment a sant Joan Bosco la fundació d'una escola professional per a la formació dels obrers: «Els Tallers Salesians de Sarrià». Va posar totes les seves energies al servei del sector més humil de la ciutat.

Com va viure l'ancianitat?

A la fi de la seva vida li van demanar ajuda per fundar una altra presència educativa. S'havia reservat, en la seva ancianitat, unes 70.000 pessetes per subsistir. Eren les que faltaven per adquirir la casa per a escoles populars. I va dir aquesta frase: «El Senyor vol que mori pobre». Dorotea va donar vida, va implementar el contingut social d'amor i exemple cristià. Això ho deia una persona plena de fe i de fermesa espiritual. Un perfil de dona virtuosa, senzilla i en camí de santedat.

Com està la seva causa?

El procés que prova les seves virtuts està aprovat. Ella és venerable, però ara cal obtenir un miracle per tal de procedir a la seva beatificació —tindria aleshores culte local. Cal pregar perquè arribi aquest moment joios. Certament, el miracle d'una vida lliurada a la caritat, al bé, a l'Església, com a model de vida familiar i d'Església, és també una realitat a tenir en compte.

Òscar Bardají i Martín

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

PELS CAMINS DE LA SALUT I LA MALALTIA

En una època en que Pau VI va definir com de «trencament entre Evangel·li i cultura», és important repensar el paper de la religió en la salut. Som hereus d'una època en que s'ha considerat la religió com enemiga de la salut o d'una forma més soterrada, que les creences religioses i la vivència de la fe no guarden relació amb el món de la salut, que pertanyen a l'esfera d'allò que és irracional, no mesurable ni controlable.

Però cada cop existeix més evidències de l'enorme efecte positiu de la fe sobre la salut, no sols en els processos de millora sinó en els processos d'afrontament al patiment i la mort.

Com deia Fromm: «No hi ha cultura en el passat i sembla que no n'hi haurà cultura en un futur que no tingui religió. L'estudi de l'home ens permet reconèixer la necessitat d'un sistema comú d'orientació. La qüestió no és de religió o no religió sinó de quina classe de religió, de si permet a l'home desenvolupar les seves potencialitats específicament humanes o no».

La qüestió no seria doncs reduir la religió a un espai privat i personal, sinó fomentar aquells aspectes de la fe que permeten a cada persona esdevenir més sana, per gaudir amb plenitud de la vida i de la malaltia.

Montse Esquerda

Acte de presentació de la Fundació Jaume Rubió i Rubió

Dissabte 3 de març, ha tingut lloc, en el marc del parnimf de l'Acadèmia Mariana de Lleida, l'acte de presentació de la Fundació Jaume Rubió i Rubió, en el que han participat més de dues-centes persones.

Aquesta nova Fundació ha estat creada per impulsar i donar continuïtat a la labor d'inserció sociolaboral que Càritas de Lleida està realitzant des de ja fa anys, a través del seu programa «Troballes».

L'acte ha estat presidit pel nostre bisbe Joan Piris, el president de la Fundació, Sr. Ramon Baró, la secretària del Patronat, Sra. Montserrat Canals, així com pels diversos representants de les institucions civils de la ciutat.

En el transcurs del mateix, s'ha fet un homenatge a la persona de Mn. Jaume Rubió, molt estimada, tant a la nostra Església com a la nostra ciutat, el qual ha estat recordat pels testimonis de dues persones que el varen conèixer de prop.

A la tarda, a la parròquia del barri dels Magraners, set persones més han donat breus i sentits testimonis de les

seves vivències amb qui fou delegat de Pastoral Obrera i, també, de Càritas Diocesana. Seguidament, s'ha celebrat una missa, presidida pel bisbe Joan Piris i concelebrada per vuit preveres.

Cal assenyalar que hem recollit diversos testimonis, significants que la jornada ha estat tota ella molt viscuda i important per a la Diòcesi.

8 de març, Dia Internacional de la Dona Treballadora

Les delegacions de Pastoral Obrera i els moviments obrers cristians de Catalunya han elaborat un manifest en motiu del Dia Internacional de la Dona Treballadora, que s'ha celebrat com cada any el 8 de març. En aquest manifest es demana l'eradicació dels prejudicis envers la dona i es denuncia la manca d'igualtat en la percepció de les pensions, així com la necessitat d'implementar una política que faciliti la conciliació de la vida familiar amb la vida laboral. Per acabar, s'expressa el seu desig de continuar lluitant per la dignitat de la dona.

«I si s'inverteix en les dones, Àfrica sortirà endavant». Aquesta és una frase que sovint expressen els missioners que treballen a Àfrica. El centre de formació rural situat a Kimlea, Kènia, n'és un dels milers d'exemples. Gràcies a aquest centre, les dones han passat de guanyar un euro, recollint cafè, a tenir el seu propi negoci, la seva petita botiga o el seu propi taller de costura. Kimlea va començar a funcionar l'any 1992 i, gràcies al suport de la ONG Harambee, ha ofert formació a 2.000 dones. Ofereix servei de llar d'infants i un dispensari per atendre les necessitats.

Mons. Joan Piris vol confiar més responsabilitats laïcales

Amb data d'1 de març, el nostre bisbe ha enviat una carta circular adreçada als arxiprestos, coordinadors d'unitats pastorals i rectors de parròquies. El motiu és demanar-los que li facin arribar els noms d'alguns candidats o candidates preparats per rebre del bisbe encàrrecs públics a les unitats pastorals. Es tracta de Ministeris (serveis) instituïts o reconeguts d'Animació de les Assemblees Dominicals en espera de prevere (DAP). En la carta també es diu que, en el seu moment, Mons. Piris convocarà aquestes persones per parlar-ne més en concret.

Els consiliaris comencen un camí plegats

Dimecres dia 7, un grup de 10 preveres, religiosos i laics, que tenen en comú el fet de ser consiliaris-acompanyants de grups, s'han reunit per començar un treball d'ajut mutu en la tasca que duen a terme. La seva intenció és tenir un espai d'ajut mutu per revisar i formar-se millor en la tasca d'acompanyar persones en la fe. Aquestes trobades tindran una periodicitat de cada sis setmanes, aproximadament.

AGENDA

- **Dilluns 26 de març:**
 - L'Anunciació / Jornada Pro-Vida.
 - Consell Presbiteral a la Casa de l'Església.
 - Visita Pastoral a Sunyer, a les 18 h.
- **Dimarts 27 de març:**
 - Visita Pastoral a Alfés, a les 18 h.
- **Divendres 30 de març:**
 - Missa a la Mare de Déu dels Dolors, a les 20 h.
- **Dissabte 31 de març:**
 - Exercicis espirituals per la Vida Consagrada a la Casa de l'Església.
 - Concert a la Catedral, a les 21 h.
- **Diumenge 1 d'abril:**
 - Comença la Setmana Santa.
 - Processó i Missa de Diumenge de Rams a la Catedral, a les 10 h.

AYUDANDO A VIVIR

Proyecto de Dios y fenómeno social

Hace mucho tiempo que el matrimonio y la familia son cuestiones discutidas y realidades sometidas a un proceso de grandes transformaciones. No puede ser de otra manera si, como repetimos una y otra vez en los últimos cincuenta años, vivimos un periodo nuevo de la historia con cambios acelerados, profundos y universales, que comportan graves dificultades y repercusiones inevitables como todas las crisis de crecimiento (cfr. *Gaudium et Spes*, 4, 5, 8 y 47). La familia es un proyecto de Dios, pero es también una realidad sociocultural.

A pesar de todo, haría falta no dejar de soñar en el gran servicio que haríamos los cristianos si, ante cualquier añoranza «de un pasado mejor» idealizado, nos empeñáramos sobre todo a proponer y encarnar realidades familiares según aquello que Dios quiere de ser humano. Esto es cada día más necesario, atendida la pluralidad y complejidad de la sociedad actual y de la nueva cultura, en la que «muchos ya no consiguen integrar el mensaje evangélico en la experiencia cotidiana; en muchos ambientes es más fácil declararse agnóstico que creyente» (cfr. *Ecclesia in Europa*, 7 y 9).

Más todavía. Hace falta afinar mucho cuando hablamos del «concepto cristiano de la familia» y/o del «concepto de familia cristiana», sobre todo porque por asumirlo y procurar vivir hace falta absolutamente una mirada de fe y el recurso de la Palabra de Dios, cosa que hoy no podemos pedir a todo el mundo.

A la luz de la fe y de la Palabra de Dios la familia cristiana «icono de la Trinidad» supone miembros llamados a ser diferentes, iguales y solidarios a imagen del Dios Uno y Trino, y está llamada a ser signo relevante, sacramento del amor que Cristo tiene a su Iglesia y del amor que esta le debe a Cristo. Sus miembros están llamados a revelar, a manifestar este mutuo amor y son fortalecidos por él. Desde este planteamiento creyente la Iglesia Católica interpreta que Dios llama a los esposos que se unen en matrimonio sacramental a participar de su actividad creadora: «En el deber de transmitir la vida y educarla... los esposos saben que son cooperadores de Dios y, en cierto modo, sus intérpretes» (*Gaudium et Spes*, 50).

La imagen que la Iglesia tiene de la familia es bien conocida: fundada en un matrimonio público, de un hombre y una mujer, perpetuo, fiel, abierto a los hijos y a la sociedad y cuidadosa de la vida humana desde su inicio hasta la muerte natural. La Iglesia cree que «antes de que unidad jurídica, social y económica es una comunidad de amor y de solidaridad» (Carta de los Derechos de la Familia).

Permitidme pedir con modestia pero con convicción que nadie trate ligeramente cuestiones como estas, porque «todo aquello que tiene relación con el mundo de los afectos, de las relaciones de pareja, de la sexualidad y de la vida familiar, tiene una relevancia extraordinaria para la felicidad e infelicidad de los individuos, para el desarrollo pleno y armónico de los hijos y para la reproducción social de cualquier colectividad en el orden de los valores, las actitudes y las creencias» (P.J. Gómez Serrano, *Vida Nueva*, n.º 2.443, 2004).

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com / Per publicar dades a l'agenda, les podeu enviar a: agenda.bisbatlleida@gmail.com

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlàntico: 0081-0455-94-0006223737